

mod Rigsdagen ved at give denne Lønningsfond, da tilstaaer jeg, at Rigsdagens Indflydelse paa alle enkelte Udgifter derved vil blive bethdelig; men med Hensyn til at der skulde kunne tages Noget af Lønningsfonden, da har min Forekommenhed ikke været stor, da der vistnok ikke vil være Noget at tage. Altsaa, mine Herrer, ved at vælge den foreslaaede Form for Lønningsfonden ville de lade det Spørgsmaal være aldeles uafgjort, hvorvidt Kirken har nogen Eiendomsret eller ikke. Man hør i saadanne store gennemgribende Spørgsmaal have den almindelige Mening for sig, og der bør ikke kunne reises saa vægtige Tvivl derimod; man bør slaane deres Overbeviisning, som troe, at her vil skee et Indgreb i Kirkens Eiendomsret. De faae ved at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, en Form, hvorved De lægge Klart for Dagen — thi lidt Tilskud til Pensioner, seruden hvad der nu gives, troer jeg ikke, at De kunne blive frie for — at De give Geistligheden ikke alene, hvad der var den tillagt, men endogfaa give yderligere Bidrag til den. Det er derhos ikke rigtigt, at vi i en Sag som denne fjerne os altfor Meget fra, hvad der gjelder i de andre Landsdele. En grundforskjellig Behandling af slike vigtige Spørgsmaal vil efterhaanden udøve en vis fjernende Indflydelse, det forstaaer sig af sig selv. De ville erindre, at der i § 4 i den slesvigiske Forfatning staaer, at „den evangelisk-lutheriske Kirke er vort Hertugdømme Slesvigs Landskirke. Dens Indkomster maae ikke forringes og kun anvendes til dens egne Diemed, og forsaavidt det er nødvendigt til Opnaaelsen af disse Diemed, skal det Manglende tilskydes af vor Kasse.“ Disse Ord staae ikke i vor Grundlov; men hvis de stode i Grundloven, vilde de ikke have den allerringeste finantzielle Betydning enten i den ene eller anden Retning; De vilde ikke komme til at hde Mere eller Mindre, idet jeg ganske tiltræder, hvad der er httret af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Ankjær), at der ikke kan være Tale om noget som helst væsentligt Overflud.

Hermed maa jeg for mit Vedkommende anbefale denne Sags videre Fremme til det ærede Thing. Saaledes som Forholdene nu ere, er

der en vis Død i den administrative Behandling af alle kirkelige Spørgsmaal, og jeg vilde ansee det for ønskeligt, om der kunde indtræde en Forandring deri, men enhver Forandring, enhver Forbedring mødes bestandig dermed: „Hvorfra skulde Indtægterne tages“. Vi ville kunne opnaae mangfoldige hensigtsmæssige Foranstaltninger, dersom denne Lov blev vedtagen. Jeg maa i den Henseende fremhæve, at man mere og mere har fundet, at man ikke kunde nægte de Geistlige Afgang til at faae Pension, og at man kom til at lægge en bethdelig Deel af denne Pension paa Embederne, men derved fremkalder man meget vanskelige Forhold; thi det er for den, som nu faaer et Embede, en Art Lykkespil, han gaaer ind paa, idet han ikke veed, om det Embede, han faaer, har saa eller saamange Indtægter. Jeg troer derfor, at der er Saameget, der vilde tale for de væsentlige Bestemmelser i Loven, at jeg haaber, man vil gaae ind paa dem, men forøvrigt skal jeg for mit Vedkommende være villig til at tage Loven, selv om den bliver indskrænket til en mindre vidtgaaende Stikkelse; under alle Omstændigheder maa man ønske, at der maatte gjøres forberedende Skridt til en saadan Reforms Gjennemførelse.

Formanden: Da endnu et Par Medlemmer have begjært Ordet, men jeg antager, at Sagen nu kunde være udebatteret efter 4 Dages Forhandlinger, vil jeg forelægge Forsamlingen dette Spørgsmaal og foreslaae Afslutning af Forhandlingerne.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges det med 58 Stemmer mod 15, at Afslutning skulde finde Sted.

Det fattes derpaa under Afstemning, om Lovudkastet skulde overgaae til anden Behandling, hvilket vedtoges eenstemmigt med 75 St.

Erkjæring: Jeg vil tillade mig at foreslaae, at der nedsættes et Udvalg, bestaaende af 15 Medlemmer, alle valgte heri Galen. Dette er jo en Sag, der interesserer saa Mange — saa Mange have jo med stor Iver deeltaget i Diskussionen over den — og Sager af denne